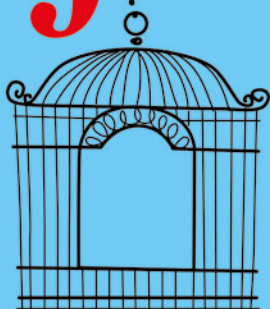
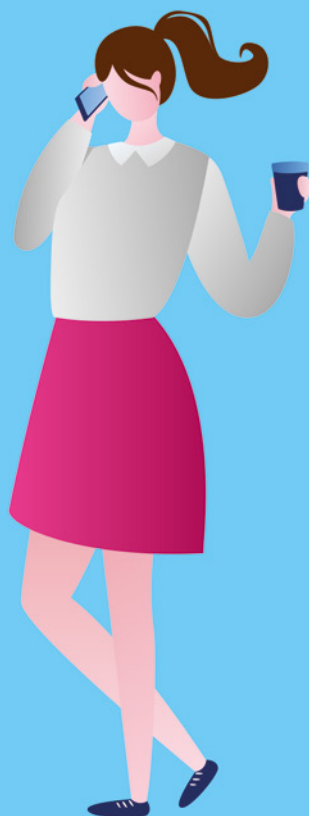


FIONA LUCASOVÁ

Haló... jsi tam?



*Jak je možné jít dál,
když se nedokážeš
odpoutat?*



Ve Spencerovi našla Anna osudovou lásku: manžela, nejlepšího kamaráda a spolehlivou oporu. Věřila, že jejich vztah vydrží navěky. A když před dvěma lety, devíti měsíci a osmi dny Spencer tragicky zemřel při nehodě, Anně se zhroutil svět.

Její přátelé i rodina soudí, že je načase, aby přestala truchlit a šla dál. Jak to má ale udělat, když přišla o svou spřízněnou duši?

Na Silvestra Anna vytočí Spencerovo telefonní číslo, aby si ze záznamníku poslechla jeho hlas. K jejímu úžasu však hovor někdo přijme. Brody, jemuž teď číslo patří, jako jediný chápe, čím Anna prochází. Konečně někdo rozumí jejímu žalu, konečně může sdílet, co ji tíží.

Začnou si volat častěji a Anna postupně zjišťuje, že se znovu dokáže někomu otevřít. Daří se jí opět se smát, a dokonce nachází naději.

Jenže Brody není k Anně úplně upřímný. Co před ní skrývá? Ohroží jeho tajemství všechno, zrovna když se v Anně probouzí odvaha znovu se zamilovat?

„Příběh o lásce, ztrátě a umění postavit se po osudových zvratech znovu na nohy. Hluboce dojemný a současně plný optimismu.“

– Sophie Cousensová, autorka románu
Příští rok v tento den

Fiona Lucasová

Haló... jsi tam?

Díla napsaná pod jménem Fiona Harperová:

The Memory Collector

The Other Us

The Summer We Danced

The Doris Day Vintage Film Club

The Little Shops of Hopes and Dreams

Make My Wish Come True

Kiss Me Under the Mistletoe

Fiona Lucasová

Haló... jsi tam?

Přeložila Věra Kotábová



metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Originally published in the English language by
HarperCollins Publishers Ltd. under the title *The Last Goodbye*

Copyright © Fiona Lucas 2020

Fiona Lucas asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.

Translation © Věra Kotábová, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-609-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-608-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-130-4 (print)

Amandě,
nejlepší možné partačce,
jakou si jen spisovatelka může přát.

PRVNÍ ČÁST

KAPITOLA JEDNA

ANNA LEŽELA V POSTELI s přikrývkou přetaženou přes hlavu. To by nebylo nic neobvyklého, kromě skutečnosti, že byl čtvrtek, půl sedmé večer a ona byla úplně oblečená, až na boty. Někde v dálce zvonil zvonek. Ze všech sil se ho snažila ignorovat.

Do postele si vlezla asi před půl hodinou a neměla v úmyslu jít ten večer ještě ven. Možná už nikdy. V pelíšku se cítila hezky. Bylo tam bílo. Ticho. Svět byl dneska až příliš jasný a příliš hluchý. A až moc hloupě rozjařený. Takhle to bylo příjemnější. Měla na to přijít dřív.

Někdo zarachotil poštovní schránkou na dveřích. „Anno?“

Upřeně se zadívala na bílé bavlněné povlečení a začala počítat nitě v osnově. Třeba by měla zvážit nějaké opatření na zajištění zvukotěsnosti?

Hlas se ozval znovu, tentokrát hlasitěji: „Hej, ty tam! Jsem tady. Otevři mi!“

Zhluboka dýchej... To prý pomáhá udržet klid, ne? Zkusila to, strašně toužila zůstat v tom bílém sametovém otupění. Problém byl, že už se moc dlouho nedokázala pořádně nadechnout. Aby byla přesná, trvalo to dva roky, devět měsíců a osm dní.

Opravdu až tak dlouho? Pořád měla pocit, jako by se to stalo včera.

Přetočila se na bok, schoulila se do klubíčka a pevně zavřela oči, aby unikla realitě.

Znovu se ozval hlas pronikající schránkou na dopisy, ale už nezněl jasně ani vesele. Byl podrážděný. Dokonce možná trochu zoufalý. Anna roztřeseně vydechla. Její bublina klidu se povážlivě chvěla. Objevovaly se v ní trhliny. Snažila se předstírat, že ty rušivé zvuky zaznívají v jiné rovině, v jiné realitě. Přinejmenším to se jí dařilo, dokud se hlas neztišil a nezačal prosit:

„Anno? *Minha querida?* Jsi v pořádku?“

Zakryla si rukama obličej a vydala zvuk, něco mezi zamručením a povzdechem, pak se přinutila vystrčit nohy z teplého hnízdečka a postavit je na podlahu. Zbytek těla následoval nohy o chvíli později. Nakonec jako robot vyšla z ložnice a sešla po schodech do haly.

„Díkybohu!“ vydechla její nejlepší kamarádka, když Anna konečně otevřela vstupní dveře. „Už jsem se začala bát, jestli jsi nespadla ze schodů nebo neuklouzla ve vaně!“ Gabriela mluvila odlehčeným tónem. Vešla do haly, ale pod její veselostí bylo znát napětí a v očích měla otazníky. Anna věděla, že jí Gabi ty otázky nepoloží, ale stejně je slyšela. *Jsi v pořádku, vid'? Nebo se mám o tebe vážně bát?*

Všichni, koho Anna znala, měli v očích totéž. Stále stejné otázky. Jenže lidé se báli, že se zeptají špatně. Nebo se nezeptají správně. Anna žila jako v minovém poli.

Gabi jí podávala plech s koláčem. „Zastesklo se mi po mámi-ně mrkvovém koláči, ale udělala jsem ho moc velký.“

„Děkuju,“ vzala Anna pekáč a přitiskla si ho k hrudi. „Na ten se těším.“ Její kamarádka dělala brazilskou verzi koláče, jasně oranžovou a politou čokoládou. Byl vynikající.

Přítelkyně vyzařovala směs starostí a naděje. „Vážně?“ Šlo o víc než jen o koláč. Gabi pořád kvílela, že její křivky jsou výsledkem matčina přesvědčení, že lidi, které má ráda, musí po-

řádně nakrmit, ale teď to vypadalo, že se své matce podobá víc, než si uvědomovala.

Anna důrazně přikývla. „Jasně.“ Pak odnesla koláč do kuchyně, z dohledu, a doufala, že tím utne veškerou diskuzi.

Vážila si toho, že o ni přátelé mají starost, ale už jí lezlo krkem, jak ji všichni hlídají, zvažují každé její gesto a každé slovo, které jí přešlo přes rty, jen aby je pak společně porovnávali a ubezpečovali se o každém malém důkazu, že „už se z toho dostává“.

Když se Anna vrátila do haly, Gabi se na ni úkosem podívala. „Co sis to udělala s vlasy?“ Anna si rukou projela hnědé polodlouhé vlasy a zjistila, že je má vzadu celé zčuchané. Uhladila je a snažila se, aby to nepůsobilo nápadně. Ani se neodvážila podívat se do zrcadla vedle dveří. Od Vánoc nevyšla z domu a obávala se, že vyhlíží poněkud zanedbaně. Zato Gabi vypadala jako ze škatulky. Tmavé vlasy jí spadaly v hedvábných spirálkách na ramena a kobaltově modré šaty jí krásně ladily k pleti.

„Jsi připravená na večírek, že jo?“

Gabi sjela očima po jejích pomačkaných malých černých a nohách v punčochách. „Za pár hodin budeme volat ‚šťastný Nový rok‘ a o to nechci přijít!“

Šťastný Nový rok...

Anna měla chuť tu frázi trochu osekát. Jen pro začátek by mohla úplně odříznout a zahodit první slovo. Nicméně „Nový rok“ je fakt, s nímž nic nenadělá. Čas ubíhá, ať chce nebo ne, ale slůvko „šťastný“ jí přišlo úplně absurdní, dokonce možná malinko urážlivé.

Přepadl ji nával emocí tak mohutný, až jí na okamžik blesklo hlavou, že vyběhne po schodech nahoru a zaleze si zpátky pod peřinu. Otočila se ke kamarádce a chystala se jí omluvit, ale pohled jejích očí ji umlčel. Třebaže byla Gabi ohromená a zne-

pokožená Anniným neupraveným vzhledem, bylo vidět, že se zároveň tetelí očekáváním, což Anna rozpoznávala. „Na tom večírku bude někdo, kdo se ti líbí, že jo?“ zeptala se, protože tyhle jiskřičky v očích měla Gabi jenom tehdy, když byly ve hře nějaké milostné naděje.

Gabi nevinně zamrkala očima. „Kdepak.“

Hm. Anna si nebyla jistá, jestli tomu má věřit.

„Takhle se na mě nedívej,“ dodala Gabi a zamračila se. „Když jsem se rozešla s Joelem, s chlapy jsem skoncovala, pamatuješ?“

Anna váhavě přikývla. „Vzpomínám si, že jsi to říkala.“ Jestli její předsevzetí vydrží, to se teprve uvidí. Zrovna teď by Anna vsadila klidně pětistovku na to, že dneska večer tam bude někdo, na koho si kamarádka myslí. Ale Anna jí to přála. S Joelem se rozešla už před skoro pěti lety. A aby byla upřímná, Anna byla ráda, že mu vidí záda. Gabi si dost nevážil, jenže ona to tenkrát tak neviděla a zlomilo jí to srdce. Od té doby prožila řadu krátkých románek. Líbili se jí sebejistí chlápci, jenže z té sebejistoty se až moc často vyklubala arogance a samolibost. A to nejsou vlastnosti, které by byly zárukou dlouhodobého vztahu.

„Je to pravda,“ dodala Gabi tak přesvědčivě, až jí Anna skoro uvěřila.

„Tak už jsi hotová?“

Anna pohlédla na schodiště, na jehož konci čekal její pelíšek, a povzdechla si. Aspoň jedna z nich se má dnes večer na co těšit, až vykročí z letošního starého unaveného roku do nepopsané čerstvosti toho nového.

Přinutila se zvednout koutky. „Samozřejmě. Dej mi jen pár vteřin. Vezmu si kabát a obuju se.“

KAPITOLA DVĚ

V IDEÁLNÍM SVĚTĚ BYCH dorazila na večírek až nejmíň hodinu a půl po zahájení, pomyslela si Anna. Tak by se mohla vyhnout začátku, kdy všichni překypovali nadšením nad večerem, který je čeká, hlasitě se vítali a okamžitě zapomínali, komu byli představeni.

Gabi pracovala jako stylistka jídla a měla na starost přípravu pokrmů pro focení do kuchařek a časopisů o vaření, které musely vypadat tak, aby se při pohledu na ně čtenářům sbíhaly sliny. Za roky v branži se setkala s eklektickou směsicí lidí, od fotografů a grafiků přes redaktory až po stylisty a televizní moderátory. Dnešní večírek pořádala Kalifornka žijící v Anglii, která vlastnila řetězec londýnských salonů krásy. Vanessa bydlela v Chistlehurstu, a když se Anna blížila k jejímu bydlišti, bylo zřejmé, že domy jsou čím dál větší a na ulicích roste víc stromů. Byly to jen dvě míle od Annina řadového domku v Sundridge Parku, ale vypadalo to jako jiný svět.

Procházela za Gabi přízemím stylového domu a v ruce držela netknutou sklenku ginfizzu. Kdykoli se Gabi podařilo odtrhnout od jedné skupinky vzrušených extrovertů, okamžitě ji pohltila další. Anna většinu z těch lidí neznala, takže postávala na okraji skupinek, tvářila se přátelsky, ale neutrálně, a v rámci možností se vyhýbala očnímu kontaktu.

Výhoda toho, že má člověk společenskou přítelkyni, která zná devadesát procent hostů, spočívá v tom, že se kolem člověka pořád přelévá nějaká konverzace, podobně jako proud vody obtéká balvan v řece, a to se jí hodilo. Při formálních otázkách, jimiž se zahajuje hovor s neznámými lidmi, na což nebyla nijak zvědavá, vždy hrozilo nebezpečí, že padne dotaz, který opravdu nechce slyšet –

„Ahoj, Anno! Jak se daří?“

Nuceně se usmála a otočila se. Usmívala se na ni další z Gabiných zajímavých a kreativních přítelkyň. „Ach, ehm... ahoj,“ dolovala ze sebe toporně, zčásti proto, že si nemohla vzpomenout na ženino jméno, ale dílem i proto, že tahle jednoduchá otázka ji vždycky přiváděla do rozpaků. Byla v zásadě pravdomluvná, takže na dotaz, jak se má, automaticky odpovídala podle pravdy.

Velká chyba.

Původně, krátce po té události, to tak dělala. Obvykle spustila o tom, jak jí každá vteřina přináší bolestné bodnutí u srdce a jak se každé ráno děsí otevřít oči. Bylo příjemné, když to ze sebe mohla dostat.

Ale brzy zjistila, že je to zaručený způsob, jak přimět přátele, aby protáhli obličej a s pocitem trapnosti se od ní odvrátili. Často vzápětí zpozorovali na druhé straně místnosti někoho, s nímž si potřebovali naléhavě promluvit, takže se rychle vytratili.

Nikdo nechtěl slyšet, jak se *skutečně* má. Dokonce ani po dvou letech, devíti měsících a osmi dnech. Ani Gabi nebyla výjimkou. Místo toho chtěli poslouchat, že už se vzchopila, že se z té tragédie lze oklepat a jít dál. Bylo to od nich vlastně sobecké, protože po ní chtěli, aby jim dávala naději. Žádali ji, aby je ujistila, že když se něco hrozného přihodí jim, časem se z toho

také vzpamatují. Anna ale nebyla v pořádku. A nebyla ani na dobré cestě, aby se k tomu být jen přiblížila.

Gabina přítelkyně na ni hleděla se zdviženým obočím a čekala na odpověď.

„Vede se mi docela dobře,“ odpověděla Anna a zase jednou si všimla, že ji zármutek změnil ve velkou lhářku. „A jak se máš ty?“

Ta žena (Keisha! – opravdu se jmenovala *Keisha*) uvážlivě přikývla. „Však to znáš. Pořád stejně, pořád stejně...“ Pak svažila obočí. „Slyšela jsem o... však víš... je mi to líto.“

A pak udělala tu nejhorší možnou věc – položila Anně ruku na rameno. Pálilo to.

Anna ji chtěla setřást, chtěla se na Keishu významně podívat, aby jí došlo, že překročila jistou hranici, ale nakonec to neudělala. „Hele,“ zadívala se na druhý konec velké místnosti, kde byla velká otevřená nablýskaná kuchyně, „myslím, že tě hledá Vanessa.“

Hostitelku ve skutečnosti nebylo nikde vidět, ale hru na schovávanou mužou koneckonců hrát obě. Keisha vypadala na okamžik rozpolceně, ale pak Annu chvatně jednou paží objala a odspěchala. Anna si oddechla a zmizela opačným směrem.

Byla ráda, když se hodinová ručička přehoupala přes devátou. Hosté už se přestali vzájemně zdravit, seskupili se do malých hloučků a opírali se o kuchyňskou linku nebo si našli místo na sezení. Bylo snazší stáhnout se někam do koutku se sklenkou teplého nápoje v ruce a budit dojem, že si člověk právě báječně popovídal s jednou osobou a je na cestě k dalšímu známému, když ve skutečnosti – odhlédneme-li od krátkého rozhovoru s Keishou – jediným člověkem, s nímž byla Anna toho večera v kontaktu, byla Gabi, a to v autě cestou na večírek.

Ještě ani nevyjely od Annina domu, když Gabi znenadání prohodila: „Zmínila jsem se, že tam dneska večer bude Jeremy?“

Anna na přítelkyni ostře pohlédla. Gabi seděla klidně s rukama v klíně a na rtech jí pohrával náznak andělského úsměvu. To Annu trochu poplašilo, protože tohle nebylo Gabi podobné, obvykle se nechovala věcně a nevzrušeně. Naopak na všechno reagovala vyjeknutím, úsměvy a výbuchy nadšení. Na úplně *všechno*. Anně se sevřel žaludek.

„Ano?“ opáčila a schválně se snažila mluvit zlehka. „Připomeň mi, kdo to je?“ I když přesně věděla, že Jeremy je Vanessin kamarád, je to grafický designér a má „úžasný“ byt v Beckenhamu.

Anna věděla, že je jen otázkou času, než před ni ten pomyslný granát dopadne, protože posledních pár týdnů Gabi jeho jméno nenápadně propašovávala do jejich konverzace skoro stejně často, jako nadhazovala, že je na čase, aby se Anna „pohnula dál“.

Jenže Anna se nemínila pohnout dál. Zatím na to nebyla připravená.

Ovšem fakt, že už to zdůraznila nejmén tisíckrát, neměl na Gabi žádný vliv, protože její kamarádka se právě prodírala z kuchyně v závěsu s nějakým mužem.

Anně se konečně rozbřesklo. Gabi předtím nezářila proto, že by se obírala vlastními romantickými vyhlídkami, ale protože je plánovala pro Annu.

Obrátila se, aby vyklouzla opačným směrem, ale zjistila, že jí v cestě stojí hlouček žen pracujících ve Vanessině salonu krásy, štěbetajících a pestrobarevně oděných jako nějací exotičtí ptáci. Utábořily se vedle proskleného chladicího boxu se šampaňským a nevypadalo to, že by jí chtěly uhnout.

„Myslela jsem, že ses mi ztratila,“ prohlásila Gabi a nasadila jeden ze svých zářivých úsměvů ve stylu Julie Robertsové. Pohlédla na muže, jehož držela pod paží a který popravdě nehýřil stejným nadšením z jejich setkání jako Gabi. „Tohle je Jeremy!“ oznámila radostně Gabi, jako by ohlašovala vítěze Oscarů. Jeremy byl vysoký, štíhlý muž s pískově blond vlasy a tím druhem ostře řezaných lícních kostí, které Anně připomínaly detektivy ze severských krimiseriálů, co zrovna běžely na Netflixu.

„Určitě si vzpomínáš, vyprávěla jsem ti o něm.“

Anna se na Gabi podívala. *Cože? Ty to fakt myslíš vážně?*

Kamarádka se nenechala zastrašit, kontrovala vlastním výhrůžným pohledem – *Ne abys to zkazila!* – a pokračovala: „Pamatuješ, jak jsi říkala, že bys zkusila ty hodiny salsy? Tady Jeremy na ně chodí do zdejšího kulturního centra. Všechno ti o nich poví.“ Pak sehrála divadýlko a s leknutím si všimla, že všichni potřebují dolít skleničky, a třebaže stála hned vedle chladničky plné šampaňského, vyrazila kamsi na druhou stranu místnosti, aby nějaké přinesla. Anna a Jeremy na sebe zůstali trapně zírat.

Anna se nadechla, usmála se a řekla: „Zdravím.“ Ano, byla momentálně trochu nespolečenská, ale nebyla nezdvořilá. Proto mu také, když se začali trochu otukávat, neprozradila, že lekce salsy byly původně Gabin nápad. Něco, co vytáhne Annu z domu. Předtím to byl kurz italštiny. A ještě předtím výroba stříbrných šperků. A dokonce kurz údržby auta.

Nakonec si Anna s Jeremym povídala v kuchyni přes půl hodiny. Usoudila, že je to příjemný muž. Ne příliš soustředěný sám na sebe. Ani nudný. Zjevně ho také nepříjemně překvapila Gabina chabě rafinovaná snaha dělat dohazovačku. Pokoušel se to skrýt, i když se mu to tak úplně nedařilo. Anně se proto líbil ještě víc.

Když navrhl, aby se vzdálili z kuchyně, kde bylo plno lidí a hluku, šla za ním. „Takže, jak se z vás stal takový expert na salsu?“ zeptala se, když se prodrali davem lidí na terasu shlížející na pečlivě udržovanou zahradu za domem.

Jeremy se zašklebil. „Za experta bych se rozhodně neoznačoval.“

„Ne? A jak dlouho na ten kurz chodíte?“

Přešel si rukou po tváři a rozesmál se. *Směje se hezky*, pomyslela si Anna. Zajiskřilo mu v očích, v nichž byla jakási vřelost a opravdovost. „To je právě to... Byl jsem tam jen párkrát, a to jenom proto, že moje sestra o to hrozně stála, zatímco švagr to rezolutně zavrhl.“

Anna se zasmála spolu s ním. Ne že by se popadala za břicho, bylo to spíš jen zachichotání, ale vyvedlo ji to z míry tak, že okamžitě zmlkla. Jí samé zněl vlastní smích cize a otrásání ramen jí přišlo nepřírozené. Jak dlouho to vlastně je, co se naposledy smála? Chtělo se jí odpovědět „dny“, ale to by byla nestydatá lež. I „týdny“ byly nepřiměřeně optimistické.

Proto se nakonec ponořila do rozhovoru s tím milým člověkem upřímněji, proto tam jen nestála, neusmívala se a na správných místech nepřikyvovala, ale odpovídala mu a občas na sebe něco málo prozradila. Možná proto mu slíbila, že o tom bude uvažovat, když jí nabídl, že se osmělí a vyrazí na salsu znovu, pokud by tam chtěla chodit a neměla s kým.

Když se rozhovor přelil na jiné téma, napadlo ji, že Gabi vybrala dobře. Velmi dobře. Protože v jiném světě, za jiných okolností by nejspíš při pomýšlení na Jeremyho, na to, že vloží svou ruku do jeho a že se budou při tanci dotýkat dlaněmi, cítila v žaludku příjemné chvění. Opírali se o zábradlí a pokaždé, když se na ni Jeremy zadíval, jako by ji uvnitř polechtala motýlí křídla.

Věděla však, že tomu nemá věnovat zbytečnou pozornost. Motýli žijí krátce a vzhledem k mrazu v hlubinách její duše nejspíš brzy zahynou. Zmrznou, chudáci.

Ale i tak, když jí Jeremy vzal z ruky sklenku teplého šampaňského, z něhož už vyprchaly všechny bublinky, aby jí přinesl čerstvý nápoj, jejich prsty se dotkly a motýli začali zuřivě poletovat.

Ten dotyk v ní rozezněl skrytý alarm, jako když pokladník stiskne při přepadení banky nouzové tlačítko. Zatímco se Jeremy propracovával davem lidí zpátky do kuchyně, v srdci jí obrazně blikala červená světla a v hlavě houkaly sirény.

Nestarej se, jestli vypadá dobře, kvílel alarm, nebo dokonce velmi dobře. Spencer to není.

Nemysli na to, jestli tě přitahuje, i když je inteligentní, citlivý a nevtíravě seriózní, jako Spencer nikdy nebyl. Kašli na to, že tenhle Jeremy by asi nikdy nereagoval vtípem, kdykoli bys měla na srdci něco hlubokomyslného nebo důležitého. Není to on. Nikdy nebude.

Když se Jeremy vrátil, Anna se pokoušela ten rušivý vnitřní poplach ignorovat. Pokoušela se soustředit na vtípnou historiku, kterou jí Jeremy vyprávěl o jednom zvlášť náročném klientovi, ale vzadu v hlavě cítila pulzující varování vždycky, když na ní prodlel pohledem o něco déle, jako by se kolem nich začala uzavírat bublina důvěrnosti.

Ale kruci. Věděla, kam to míří.

Nebude to trvat ani půl hodiny a při pointě nějakého vtípu se jí jemně dotkne. Až začne na parlamentu o půlnoci vyzvánět Big Ben, nakloní se k ní a jemně ji políbí na rty. Při té představě se jí zhoupl žaludek. Polilo ji horko a vzrušení.

Není to Spencer, znělo poplašné vnitřní varování. Není to Spencer. Není to Spencer. Není to Spencer.

Pokusila se usmát a přikývnout, když Jeremy pokračoval ve

své historce, ale současně jí bylo nevolno a pokoušela se o ni závrať. Takhle to nepůjde. Musí to nějak zastavit.

Pak Jeremy přešel k vyprávění o tom, jak se účastnil nějakého pánského víkendu, kdy s kamarády strávili odpoledne jízdou na závodní dráze v Goodwoodu. Anna se bez váhání chopila nabízené příležitosti.

„Podobný zážitkový den jsem kdysi koupila manželovi k narozeninám,“ řekla. „Superauta a tak... Byl blázen do značky Aston Martin.“

Jeremy už otvíral pusu, aby řekl „Fakt?“, načež mu došlo, o čem je řeč, a zarazil se. Několikrát přikývl, asi aby si rozmyslel, jak reagovat, domýšlela se Anna. „Aston Martin?“ pronesl nakonec. „Skvělý vkus.“

Zmínka o manželovi ho zarazila jen na chvíličku, ale rozhodně nebyl v šoku, jako by možná byli jiní, kdyby na večírku přes hodinu hučeli do ženy, aniž by předtím přišla řeč na její drahou polovičku.

„Takže Gabi vám o Spencerovi řekla.“ Bylo to konstatování, ne otázka.

„Něco málo,“ odpověděl a ona musela ocenit, že neuhnul očima, nezadíval se stranou a nezačal ji utěšovat. Až dosud jejich rozhovor volně plynul, ale když se zasekl, neutekl od tématu. Zůstal pozorný a poradil si s jejími rozpaky. Tenhle chlap byl třída.

Ale Anna už nechtěla na svém záměru nic měnit, a tak se ponořila do vyprávění, jak to tehdy před dvěma lety, devíti měsíci a osmi dny bylo: jak její manžel vyrazil jednoho večera do obchodu na rohu ulice pro láhev vína. Jak už se nikdy nevrátil, protože někdo jiný, kdo téhož večera vypil vína až příliš, sedl za volant. Od nich do krámku to byly jen tři minuty chůze.

Vyprávěla Jeremymu, jak slyšela houkání sanitky a hned věděla, že něco je hodně špatně. Jak nechala otevřené domovní dveře a běžela bosa, třebaže byl teprve březen. Jak uviděla Spencera ležet na silnici obklopeného záchranáři. Jak měli bledé tváře. Zachmuřené. Jak ho prohlásili „na místě mrtvým“ a jak se sanitka vrátila do nemocnice prázdná.

Řekla Jeremymu všechno do posledního detailu a on se na ni díval. Nebyl zděšený ani mu nebylo trapně, nelitoval ji, ale v očích měl soucit. Opravdový soucit.

A proto se Anna hodlala ujistit, že každé slovo bude cihla, z nichž kolem sebe vystaví zeď. Hraniční zeď. Když dokončila vyprávění, byla na jedné straně té zdi a Jeremy byl na druhé.

Ale pořád to ještě nevzdal. Čert ho vem.

„Pokud jde o ty lekce salsy...“ nakousl. „Nabyl jsem dojmu, že to je víc Gabin nápad.“

„Je to tak,“ souhlasila prostě. Pravdivě.

Přikývl a pochopil, že na žádné lekce salsy v dohledné době nedorazí. Možná nikdy.

„Rád jsem vás poznal, Anno,“ řekl jemně a podíval se jí do očí. Ne romanticky (tu možnost rozhodně zamítl), ale upřímně, aby dal najevo, že to myslí vážně.

Anna na oplátku přikývla a spolkla slova, která měla na jazyku, protože se bála, že by z nich mohl vydedukovat, že si přeje, aby zůstal a dál se s ní bavil jako s lidskou bytostí a ne chodící tragédií, která vyžaduje opatrné zacházení.

Otočil se směrem do domu. „Musím si s někým...“ Nedokončil větu, smutně se usmál, obrátil se a odešel. Anna přihlížela, jak jeho záda mizí a zase se objevují, když se prodíral přeplněnou kuchyní.

Nakonec přece jen došlo na neviditelného přítele, ale místo aby se jí zprotivil, byla mu vděčná. Udělal to proto, aby ji, ne

sebe, ušetřil pocitu trapnosti. Viděl její cihly, její zed, a respektoval to. Do očí jí vhrkly slzy.

Pořád ještě stála na terase a hleděla zamženými očima přes velké posuvné skleněné dveře do domu, když jí na rameno poklepala Gabi. „Kde je Jeremy?“

Anna si byla skoro jistá, že se jí ptá proto, že zahlédla Jeremyho samotného uvnitř.

„Potřeboval si s někým promluvit,“ pokrčila rameny a ignorovala záblesk citu při představě, že je s ním spojená alespoň touhle malou zdvořilou lží, tajemstvím, které spolu sdílejí. Obrátila se do zahrady a zírala do tmy.

Gabi se tvářila sklíčeně. „Ale... vypadalo to, že vám to spolu jde fakt dobře.“

„To šlo.“

„Bavili jste se celou věčnost.“

Anna znovu přikývla. Cítila se provinile. Nebylo to k Jeremymu úplně fér, že si s ním povídala tak dlouho. Ale pak se jí ten pocit provinění zařízl ještě hlouběji do masa a ještě se v té ráně obracel. Nebylo to fér ani vůči Spencerovi. „Co sis *myslela*, Gabi?“

Gabi předstírala nevinnost jen zlomek vteřiny, než kapitulovala. Prosebně se na Annu zadívala a zavrtěla hlavou. „Já nevím... Jen jsem si myslela, že je fakt milý a že...“

Anna zařala čelist. „Jestli řekneš, že se musím v životě pohnout dál, přísahám, že ti tu sklenici se šampaňským hodím rovnou na hlavu.“

Gabi zvažněla. „Ale ty *opravdu* potřebuješ...“

A bylo to. Anna už toho měla dost. Svou hrozbu nesplnila úplně doslova, ale hodila sklenici přes zábradlí na trávník, kde se kutálela dolů ze svahu, až přistála pod nějakým keřem. Vanessa ji zabije, jestli na to někdy přijde.

„Nepotřebuju se nikam pohnout!“ zaječela. „Jsou to teprve dva roky!“

Gabi otevřela pusu a Anna věděla, že jí správně připomene, že už jsou to bezmála tři roky, ale když uviděla Annin varovný výraz, zase pusu zavřela.

„Co mám dělat? Jen sepnout ruce a říct si: No bóže! Moje životní láska, chlap, kterého jsem zbožňovala každou buňkou svého těla, je mrtvý, tak si prostě najdu náhradu? Jako by to byl jenom módní doplněk z loňska?“

„Jasně, to ne... já...“

Anna viděla, jak se přítelkyně cítí ublížená, ale nezastavilo ji to. *Máš smůlu, Gabi. To ty jsi na mě naléhala a naléhala, to ty jsi vypustila toho spícího tygra z klece, tak teď hezky poslouvej, jak řve!*

„Až někdy prožiješ vztah delší než půldruhého roku, pak mi možná budeš moct začít radit, jak mám žít svůj život.“

Gabi couvla. Anna věděla, že se dopustila podpásovky a že se bude cítit hrozně, až se uklidní, ale potřebovala kamarádku přimět, aby už všech těch pokusů nechala. Jednou to přece musí pochopit.

Musí učinit přítrž kurzům italštiny, výrobě šperků i lekcím salsy. A všem těm *Jeremyům*. Anna věděla, že když to teď rázně neutne, budou před ní záhy defilovat zástupy dalších. Gabi musí pochopit, že na Spencera jako mávnutím kouzelného proutku nezapomene, když se naučí skloňovat sloveso *essere* a předvést skvělou taneční figuru. *Nikdy* na něho nezapomene.

„Takže už mi neříkej, abych se pohnula dál. Protože ti to nedochází, nerozumíš tomu. Dokud sama neprožiješ něco podobného!“

A než se Gabi stačila ohradit, Anna se otočila a odpochodovala pryč. Zamířila k postranní brance u domu. Díkybohu ne-

byla zamčená. Nedokázala by se vrátit zpátky do davu těch lidí v domě.

Nedokázala by ses otočit a dívat se, jak tam Gabi stojí se slzami v očích, našeptával jí tichý hlásek v hlavě, ale Anna ho zahnala, otevřela branku dokořán, prošla jí a s prásknutím ji za sebou zabouchla. Pak odpochoďovala do slepé uličky, kde zaparkovala auto, sedla do něj a odjela.

KAPITOLA TŘI

KDYŽ DORAZILA DOMŮ, neobtěžovala se rozsvítit. Zamířila po schodech rovnou nahoru do hlavní ložnice. Digitální budík na nočním stolku ukazoval 23:36. Odvrátila se.

Když se na něj nebude dívat, neuvidí, jak se čísla mění, až se konečně zobrazí řádka nul. A když je neuvidí, nebude to tak skutečné. Půlnoc představovala práh, který nechtěla překročit. Nejen tato dnešní půlnoc, která se nad ní tyčila jako nějaký hrozivý stín, ale každá půlnoc. Každý další den bez milovaného muže byl pro ni příliš.

Anna si vytvořila malé rituály, které jí pomáhaly přežít dny a noci, a jeden z nich potřebovala právě teď.

Přešla ke Spencerově vestavěnému šatníku. Kabelku položila na zem. Rukama sevřela úchytky na dveřích a otevřela je. Všechny obleky a košile visely tam, kde je nechal. Věděla, že je to strašlivé klišé, ale nedokázala se přimět, aby je naskládala do pytlů a odnesla do charity.

Povzdechla si a přitáhla k sobě rukáv nejbližší košile, přiložila si jej k obličeji a vdechla. Jeho vůně byla dávno pryč, přestože je neprala, ale předstírala, že ji pořád cítí. Pokaždé, když to dělala, snažila se znovu si ji vybavit, ale bylo to stále těžší.

Spencer by se jí smál, že je tak sentimentální, ale on se smál všemu a ze všeho si dělal legraci. Okouzlovalo ji to a zároveň se

kvůli tomu čertila. Smál se dokonce i tehdy, když mu poprvé řekla, že ho miluje.

Onen mrazivý listopadový večer před devíti lety byl kouzelný. Povečeřeli v centru Londýna, aby oslavili dvouměsíční výročí seznámení, ale místo aby sedli na metro a vrátili se do Charing Cross, rozhodli se, že se projdou podél Temže na Viktoriáně nábřeží s jeho mohutnými kamennými zdmi, kulatými viktoriánskými lampami zdobenými ošklivými rybami s hlavami ve tvaru žárovek a dřevěnými lavičkami s podstavci z tepaného železa, do nichž byly zakomponovány podivné mytické bytosti. Z druhého břehu Temže na ně blikala světla Festival Hallu a Southbank Centre a modrobílým světlem na ně dohlíželo obří kolo London Eye.

Spencer ji objal a políbil, pak si její obličej přidržel v dlaních, podíval se jí do očí a prostě a vážně pronesl: „Miluju tě.“ Pak se mu na tváři objevil široký úsměv. „Omlouvám se, ale už jsem to nemohl vydržet,“ dodal se smíchem.

Cítila se omámená a skoro lapala po dechu. Tohle Spencer uměl, každou její otázku obrátil vzhůru nohama, ale přitom byl magnet, k němuž se otáčela její magnetická střelka.

„Taky tě miluju,“ zašeptala a jeho úsměv se ještě rozšířil, ale vzápětí se koutky stočily zase dolů.

„Jakže?“ řekl a v očích se mu objevila rozpustilá světylka. „Asi jsem tě dobře neslyšel.“

Pousmála se, pak si odkašlala a zkusila to znovu, tentokrát hlasitěji: „Taky tě miluju.“

Spencer si přiložil dlaň k uchu. „Kdepak, pořád neslyším.“ Z legrace ho praštila do ramene. Skláněl se k ní blíž a blíž, dokud se jejich rty skoro nedotkly, a potom ji najednou nechal být a vyskočil na lavičku s výhledem na řeku, rozkročil se a roztáhl ruce. „Když někoho miluješ,“ zakřičel, „neříkáš to tiše, chceš

to rozhlásit na všechny strany. Asi takhle...“ A zavolal směrem k rackům sedícím na šňůrách se žárovkami nataženými mezi lampami: „Miluju tě, Anno Masonová! Miluju tě od chvíle, co jsem tě spatřil, a vždycky budu!“

Napřáhl k ní ruku, ona do ní vložila svou a dovolila mu, aby si ji přitáhl k sobě nahoru. Musela dávat pozor, aby se jí podpatky nedostaly do mezer mezi dřevěnými laťkami lavičky. Široce se na ni usmíval a čekal, až ho napodobí, a ona své vyznání také už skoro vykřičela do světa, ale na poslední chvíli jí v tom něco zabránilo. Místo toho k němu otočila tvář. Spencer si přece musí uvědomit, že ne vždycky musí být po jeho.

„Slyšel jsi dobře, idiote,“ zašeptala a políbila ho stejně něžně a sladce jako předtím on ji.

Pak se z toho stal jejich rituál. Když řekla „miluju tě“ jako první, Spencer vždycky odpovídal „Jakže?“ a ona odvětila: „Slyšel jsi, idiote.“ Uměla si představit, že by si to tak říkali i v osmdesáti...

Ze rtů se jí vydral vzlyk, sedla si na podlahu šatníku, vzala košili i s ramínkem, zabořila tvář do modro-bíle pruhované látky a plakala, dokud jí nevyschly slzy.

Jak je možné, že ztráta tak strašně *bolí*? Nejen metaforicky, ale i doslova? Chápala, proč lidé mluví o zlomeném srdci, protože věděla, že je možné propadat se do bolesti s každým jednotlivým úderem.

Ztratila ponětí o čase a schoulila se na podlaze do klubíčka se Spencerovou košilí přitisknutou k hrudi. Po nějakém čase si uvědomila, kde je a kdo je. Jen ta bolest nepřestala. Ta nepomine nikdy.

Natáhla ruku pro kabelku a vrátila se ke skříni. Opřela se zády o zeď, vytáhla telefon a zapnula ho.

Jedenáct padesát šest. Skoro půlnoc.

Zavřela oči a silou vůle se pokusila zastavit čas. Čtyři minuty, spíš méně – tak tři a něco –, zbývají z tohoto roku, než se překloupí do nového a vezme si další kousek Spencera s sebou.

Nepomohlo to. Když otevřela oči, uplynula další minuta. Zírala na telefon a bojovala sama se sebou. Měla totiž další rituál. Ještě šílenější. Příčetná část jejího mozku si to uvědomovala. Proto si zakazovala ho provádět. Aspoň se o to snažila, i když Gabi si to nemyslela.

Odlož ten telefon, nařizovala si. Slíbila sis, že už to nebudeš dělat, vzpomínáš? Od posledního záchvatu slabosti uběhlo už několik měsíců.

Ale nedala telefon z ruky. Schválně hodně pomalu zapnula displej, klikla na kontakty a pak stejně pomalu vyhledala Spencerovo jméno a klepla na ikonku volat.

Ještě dřív, než se hovor spojil, jeho hlas – jeho vzkaz – jí zazněl v uších: *Ahoj! Tady Spencer. Zrovna teď se dobře bavím bez vás, ale jestli mi fakt musíte nahrát nějakou hloupou, nudnou zprávu, tak víte, jak na to...*

Toužila, aby to na něj mohla všechno vychrlit, ale neudělala to. Stejně by to nestačilo. Chtěla slyšet jeho hlas, jeho skutečný hlas, ne kratounkou nahrávku starou několik let. Chtěla, aby jí odpovídal. A pak by mu konečně mohla říct to, co mu měla říct ten poslední večer, než vyšel z domu, něco mnohem smysluplnějšího než: „Můžeš vzít půl litru mléka, když už tam jdeš?“

Palec se jí vznášel nad tlačítkem „ukončit hovor“. Až dosud, kdykoli vytočila jeho číslo jen proto, aby slyšela jeho hlas z hlasové schránky, nenechala ani jedinkrát vzkaz, protože ačkoli si Gabi myslela, že žije ponořená do minulosti, věděla, že to tak není. Nic si nenalhávala. Byla to jen ozvěna, nic víc. Věděla, že ho nemůže přivolat zpátky.

Dnes ale měla pocit, že když má uklouznout, tak se vší parádou. Udělala to nejspíš proto, že na telefonu viděla, jak se čas mění v řádku plnou nul. Snad se všechny ty emoce, které v ní po celý večer bobtnaly a bouřily, potřebovaly dostat ven. Kdo ví? Anna věděla jen jedno: slova, o nichž byla přesvědčená, že má na jejich opakování celý život, se jí zasekla v krku a pak znenadání dvě z nich unikla. Budou muset stačit.

„Miluju tě,“ zašeptala hlasem plným slz.

Nastala chvilka ticha a po ní ještě další.

A pak se ozvala odpověď.

„Jakže?“

KAPITOLA ČTYŘI

NĚKDY, KDYŽ ČLOVĚK vstává, má pocit, jako by se vynořoval z jemné bílé mlhy. Pak se ten opar pomalu rozplývá, člověk cítí, že je osvěžený spánkem a může čelit ránu, jasně vidět i mysl. Anna se ke své smůle nazítří vzbudila s pocitem, že je pohřbená pod lavinou. Díkybohu spala celou noc beze snů, ale po probuzení cítila, že ji něco tíží na prsou a tiskne k posteli. Nějak si neuvědomovala, kde vlastně je. Ležela neschopná hýbat se i mysl. Nakonec se přece jen probírala.

První krok spočíval v tom, že otevřela oči. Několikrát zamrkala a nějak se jí to podařilo, i když jedno víčko spolupracovalo líp než druhé, a otočila se, aby zaostřila na hodiny. Tam, kde čekala digitální displej, stál starodávný budík na mosazných nožkách se dvěma zvonky nahoře. Třebaže závěsy byly zatažené a propouštěly jen minimum světla, uvědomovala si, že okno je na špatném místě. Mělo být na pravé straně pokoje, ale bylo na levé.

Posadila se v posteli, zamračila se a pak jí najednou všechno došlo. Nebyla ve své ložnici, ale v prázdném pokoji pro hosty. Přejela si rukou přes oči ještě zalepené spánkem a zhoupal se jí žaludek.

Panebože. Včerejší noc... Ten hovor.

Uvědomila si, že si ani nepamatuje Spencerovo uvítání při spuštění hlasové schránky, to, kterým se měl hlásit a po němž mělo nastat jen prázdno a ticho.

Když uslyšela „Jakže?“, mrštila telefonem do vzdáleného kouta šatníku a po čtyřech dolezla po podlaze až k nejvzdálenější zdi, kde se posadila a opřela se o ni zády. Kolena si přitáhla k hrudníku a zírala do prostoru, jako by se před ní měl každou chvíli zjevit duch. Nakonec se uklidnila natolik, aby dokázala vstát, vypotácela se z ložnice a přešla přes chodbu do tohohle pokoje, kde klesla na postel a plna zoufalství usnula.

Po Spencerově smrti měla všechny možné divné sny, ty, v nichž žili normálním životem a které se zdály být tak opravdové, že když se probudila, připadala si jako v prvních dnech po nehodě. A pak ji pronásledovaly noční můry...

Ale sny nebyly vždycky špatné. Někdy za úsvitu, na pomezí spánku a bdění, si představovala, že leží v posteli vedle ní, láskyplný, spolehlivý a živý. Jednou nebo dvakrát si byla jistá, že slyší jeho dech, cítí jeho prsty, jak jí přejíždějí po stehnech, ale když se probírala, byla jeho půlka postele prázdná a nezmačkaná. Chápala, že její podvědomí si odmítá přiznat pravdu a pokouší se vyplnit prázdnotu, která v ní po jeho odchodu zůstala.

Stalo se včera v noci něco podobného? Teď se zlobila sama na sebe, že odešla z toho večírku. Možná mohla odstartovat něco nového...

Přetočila se v posteli a pohrávala si s tou myšlenkou, ale došlo jí, že se nechala rozptýlit a pořádně se nepodívala, kolik je hodin. Otočila hlavu, aby pohlédla na ciferník.

Půl dvanácté a dvě minuty? Vyskočila z postele.

Na půl jedné je pozvaná na novoroční oběd ke Spencerovým rodičům a do Epsomu to autem trvá tři čtvrtě hodiny – přinejmenším. To znamená, že musí vyrazit prakticky hned!

Ale jeden rychlý pohled do zrcadla ji přiměl ten plán změnit. Pořád na sobě měla zmačkané malé černé ze včerejšího večera,

na punčocháčích jí teklo oko, které se táhlo od paty až k dolnímu lemu šatů, a vlasy vypadaly, jako by prošla hurikánem.

Teď nebyl čas rozebírat, co se vlastně včera v noci stalo. Musí do sprchy a nějak slušně se obléknout za míň než patnáct minut a i pak, i když pojede celou cestu na hranici povolené rychlosti, bude mít co dělat, aby to stihla.

Spencerova maminka si zakládala na přesnosti a Anna si dávala záležet, aby se u nich objevovala jednou za čtrnáct dní na nedělních obědech na minutu přesně, ačkoli se nikdy nepustili do jídla dřív než v jednu. Třebaže Spencer chodil všude notoricky pozdě a Anna si nedokázala vybavit jedinou rodinnou sešlost, na kterou by se neopozdili aspoň o půl hodiny, Gayle dbala na to, aby její snacha dodržovala jiný standard.

Možná to bylo proto, že ji začali zvát na obědy krátce poté, co Spencer umřel, dílem jako způsob, jak si vzájemně v tu hroznou dobu poskytnout podporu, jak se smát a plakat a vzpomínat na něho, až se z toho stala tradice, protože nikdo z nich se neodhodlal to ukončit. Kdyby přijela pozdě, bralo by se to jako neslušnost.

Před dvanáctou už Anna vypadala jakž takž k světu a sedla do auta. Po dvaceti minutách se napojila na M25 a přidala plyn. Hustě pršelo. Byl to ten strašný ledově studený déšť, a kdyby bylo o jeden či dva stupně míň, už by nejspíš namrzal. Zapnula stěrače na maximum a přiměla se předjet několik vozů a nákladáků, místo aby se zařadila do pomalejšího pruhu, což by normálně za podobného počasí udělala. Ale cestu znala dobře a netrvalo dlouho a řídila po paměti, automaticky. V myšlenkách byla jinde.

Co se včera v noci *doopravdy* stalo?

Existovaly jen dvě možnosti: buď skutečně slyšela v telefonu něčí hlas – patřil Spencerovi? – anebo si *myslela*, že ho slyší.

Ani jedna možnost ji úplně neuklidnila – první byla až moc duchařská a druhá by znamenala, že nový rok zahájila nervovým zhroucením.

Protože prostě neřekl nic obvyčejného, že ano? Řekl „jakže“. Jejich slovo, jejich rituál.

Copak si přála tak úpěnlivě, aby to zase slyšela, až si to představila? Muselo to tak být. Včera byla emocionálně vyždímaná ještě předtím, než se dostala domů a skončila schoulená do klubíčka na podlaze v manželově šatníku. Vzpomněla si, jak mluvila s Gabi...

Panebože. Gabi!

V noci jí zapomněla zavolat, aby se omluvila. Je hrozná, vážně přišerná kamarádka!

Anna byla obvykle velmi opatrná řidička, až si Spencer naučil říkat jí posměšně „babča“, když si sedla za volant, ale teď prudce zabočila na zpevněnou krajnici a zastavila. Tohle je náležavý případ. Kabelku měla vedle sebe na sedadle spolujezdce, a tak do ní strčila levou ruku a začala se v ní přehrabovat. Teprve když se prsty dotkla látkového dna, došlo jí to.

Její mobil pořád ležel kdesi na dně Spencerovy skříně, kam ho včera odhodila. Třebaže se kvůli Gabi cítila strašlivě, teď s tím nemohla nic dělat. Bude to muset počkat, až se později odpoledne vrátí domů.

Zašilhala na provoz za sebou, vyhodila blinkr a zařadila se do proudu vozidel. Ten hlas – jeho hlas – jí mezitím zněl v uších.

Jakže?

Zrovna jako by to řekl Spencer, ale nebyl v tom podtón špatně potlačovaného smíchu ani chraptivá něžnost, jak by čekala. Ten hlas zněl vážně, až smutně. Jako by oba trpěli stejně, každý ve svém odloučení.

Nějakým divným způsobem to dávalo smysl. A zároveň nedávalo. Jestli si to vymyslela, proč si zároveň nepředstavila Spencerův obvyklý škádlivý tón? To bylo to, po čem prahla, co toužila slyšet, tu typickou „spencerovštinu“ projevující se v intonaci, a úsměv podbarvující jeho slova. Proč jí najednou zněl tak tklivě?

Spencer by se jí smál, že se nechává unést představivostí, ale co na tom bylo tak divného? Vždycky si říkali, že jejich láska je mimořádný případ. Jednou byli pozvaní k někomu na večeři a jejich hostitel řekl, že by si přál, aby se jeho žena znovu vdala, pokud by se s ním něco stalo. Spencer opáčil, že on by nebyl tak velkorysý, protože Anna je jen jeho a vždycky bude. Co když našel způsob, jak to zařídit? Nikdo vlastně neví, co nastane, když člověk zemře, že ne? To byla oblast, kam všetečná věda ještě nedokázala strčit svoje nenechavé prsty. Co když se může stát něco krásného, něco *nemožného*?

Ne, řekla si v duchu rázně. Prostě ne!

To nemůže být pravda. Protože co by dělala, kdyby tomu tak bylo? Napochodovala by do domu tchána a tchyně na oběd a klidně by jim oznámila, že si včera večer telefonovala s jejich zesnulým synem? Znělo to absurdně. A absurdní to i bylo.

Tak dobrá. Rozechvěle vydechla. Když si to představí v nějaké takovéhle situaci, třeba jí to pomůže. Ale co když to všechno nebyl jenom sen? Na druhou stranu to ale ani neznamená, že to všechno bylo skutečné. Nejspíš šlo o směsici reality, představivosti a emocí – a to si bude opakovat, až z toho zase začne vyšilovat. A bude si to myslet, dokud ten oběd neskončí.

KAPITOLA PĚT

CO POTŘEBUJU ZE VŠEHO nejvíc, pomyslela si Anna, když zajela k domu Spencerových rodičů a vypnula motor, *je otevřená náruč. Pevné, upřímné a prosté objetí*. Přála si, aby takhle mohla přijet k vlastním rodičům, aby to byla její matka, která si osuší ruce do utěrky a poběží k předním dveřím, aby se s ní přivítala, jenže to nebylo dost dobře možné. To by musela skočit do letadla a letět skoro tři tisíce mil.

Krátce poté, co se se Spencerem vzali, se její rodiče přestěhovali do Kanady. Matka pracovala jako manažerka konferencí pro mezinárodní hotelový řetězec a najednou se objevila pracovní pozice, o níž celou svou kariéru usilovala. Mělo to jen jeden háček. To místo bylo k dispozici v kanadské provincii Nové Skotsko. Annin otec byl stavební inženýr a zrovna odešel do důchodu, a když se jejich jediná dcera usadila, tak po té nabídce skočili. Plán byl, že až matka odejde do důchodu, vrátí se zpátky do Anglie. Anna je samozřejmě navštěvovala a pravidelně si volali přes Skype, ale nebylo to totéž. Člověk se nemůže obejmout s počítačovou obrazovkou.

Anna vystoupila z auta a zmáčkla zvonek u vstupních dveří. Bylo čtvrt na dvě. Ještě nikdy se takhle neopozdila.

Gayle otevřela. Usmála se, ale když se k Anně naklonila a krátce ji políbila na tvář, v jejím postoji byla jistá strnulost. Nenásledovalo žádné objetí. „Jdeš trochu pozdě,“ poznamena-

la a pohledem přejela po Anniných džínách a vlněném svetru, které rozhodně nebyly tak pěkné jako její obvyklé oblečení, ale Anna neměla čas hledat něco čistého, tím méně to žehlit.

„Hm... Ano. Špatně se jelo.“ Ukázala na déšť, který ve velkých ledových kapkách dopadal za zastřešenou verandou na zem.

„Chvilí jsme s obědem čekali,“ pokračovala Gayle a otevřela dveře dokořán. „Ale nakonec jsi přišla právě včas – zrovna jsme si sedali ke stolu.“

A vedla Annu domem až do velké jídelny, z níž byl výhled na zahradu.

Už tam byl Spencerův starší bratr Scott, který pomáhal nosit z kuchyně plné talíře. Annu vždycky trochu píchlo pod žebry, když ho uviděla. Byl svému mladšímu sourozenci hodně podobný. Oba muži zdělili matčiny modré oči a světlé vlasy, třebaže Spencer vždycky vypadal víc chlapecky. Scott měl ostřejší rysy a byl od přírody zámčivější, čemuž odpovídal i jeho výraz.

Těsně před Vánocemi on a jeho žena oznámili, že čekají první dítě, které by se mělo narodit koncem května. Teresa na Annu cestou z kuchyně, odkud nesla mísu plnou nádivkových kuliček, lehce kývla. Anna si nemohla pomoci, pozorovala ji a uvažovala, jestli se jí pod volným topem už začíná rýsovat těhotenské břicho. Měla kvůli nim radost, ale kdykoli na to pomyslela, u srdce ji bodl drobný osten závesti.

Nabídla se, že pomůže v kuchyni, ale nebylo to potřeba, a tak vklouzla na své obvyklé místo na konci stolu. Spencerův otec Richard na ni zamrkal, takže se kvůli pozdnímu příchodu už necítila tak provinile. Spencer se tátovi – který se naučil vyprávět vousaté vtipy ještě dřív, než mu pořádné vousy narostly – hodně podobal. Anna se na Richarda spiklenecky usmála a cítila, jak se uvolnila a strnulá ramena jí povolila.